

δευτέραν ἀκόμη παράστασιν ἐξακολουθοῦν νὰ διατείνωνται ὅτι δὲν κατάλαβαν τίποτα.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πάλῃ μετ' ἐξὸ καθήκοντος καὶ συνειδήσεως εἶναι ἡ βία ἀφ' ἧς ὠκοδομήθησαν οἱ Κατασκοποὶ τόσον ἐπιτυχῶς, ὅσον ἡ οἰκία τοῦ κ. Χωρέμη.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ ποιητὴς τῶν ἠθέλησε νὰ γράψῃ δράμα, ἀλλὰ δὲν ἔγραψεν εἰμὴ σκελετὸν δράματος, ὡς βεβαίως ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ κ. Χωρέμη εἶχε τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ κτίσῃ οἰκίαν, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ἔκτισε μεγαλοπρεπῆ περιστρωθῆνα.

Ἐπιθέτομεν ὅτι ὁ κ. Λεονάρδος ἠθέλησε διὰ τῶν Κατασκοπῶν του νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ὡς μεταφραστὴν συμπάθειαν τοῦ κοινοῦ καὶ ἴδη ἂν καὶ ὡς εἰσηγητὴν Κατασκοπῶν ἀκόμη τὸν παρακολουθῆ.

Τὸν κατεργαράκον !

Τὸ θέατρον εἶχον κατακτήσει τῇ ἑσπέρᾳ ἐκείνῃ Συριαναί. Μία τῆς ὁποίας τὸ χεῖλος ἔφερε πορφύραν. Ἦτο βασιλεὺς τῶν χειλέων.

Ἄλλῃ, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ εἶχον τὸ χρῶμα θαλάσσης ὅταν τὴν αὐγὴν ὑπὸ οὐρανὸν ἐνδεδυμένον λεπτὴν ὀμίχλην ἤρεμῃ. Ἐπὶ τοῦ μελαγχροῦ αὐτῆς μετώπου συνεπλέκοντο κλώνοι κόμην χρυσοῦς.

Τὸ ὄνομά της ; Μὲ αὐτὸ ἤρχισεν ὁ Ὀμηρος τὴν Ἰλιάδα του.

Καὶ τρίτῃ Συριανὴ σύρουσα κατόπιν τῆς ἐρώτων ἐμπνεύσεις.

Ἄν ἦτο καὶ τὸ Ἀγαλματάκι!

Λάβετε τὰ μέτρα σας, κυρίαί Ἀθῆναι, διότι ἀπεσπυρῶθημεν.

Πολὺ συμεκίλει καὶ μία ἄλλη, ὄχι πλέον Συριανὴ, καταρλημένη αὐτῇ ἀπὸ τὰ πυριφλεγῆ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ ἡλίου χεῖλη, ἀνθοῦσα μέσω τῶν Συριανῶν.

Νὰ μᾶς ζήσης κύριε Λεονάρδε !

Καὶ ἂν ἐνούμφευες τοὺς Κατασκόπους μετ' ἐνὶ Βρασιλιανῇ σου καὶ μᾶς ἐπαουσίαζες ἐντὸς μιᾶς ἑσπέρας τὸ ζεῦγος αὐτὸ, πάλιν συγγνωστὸς θὰ ἦσο ἂν κατώρθους νὰ γίνῃς ἄξων τόσον εὐμόρφου κόσμου.

Μάριος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἡ νεωτέρα φιλολογία μας ἤρχισεν, ἔλεγεν εἰς ἀπὸ τῆς Βαβυλωνίας τοῦ Βυζαντίου καὶ διὰ τοῦτο εἶναι Βαβυλωνία.

Ὅταν ἤμουνα νέος, ἔλεγε Γερντοπαλλήκαρον πρὸς φίλον του, τρίχα ἔλειψε νὰ γίνω κελόγηρος.

— Τί τρίχα τοῦ ἀπαντᾶ ὁ φίλος του. Γυναῖκας ;

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον μετὰξὺ δύο νυκτεμπόρων, ἀπέναντα τῶν ἐμπορευμάτων των :

— Τί σκέπτεσαι ;

— Τί νὰ κόψισαν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα !

Εἰς τὰ λουτρά τοῦ Φαλήρου εἰς :

— Μὴ συζητῆτε εὐλογημένοι καὶ ζεσταίνεται ἡ θάλασσα.

δωδεκάετις. Ἡ Μαριάννα ἦτο ὠραῖος ἄγγελος μετ' ἐμμένας ὀφθαλμοὺς καὶ καστανόχρουν κόμην, κόρη αἰδήμων, ἀλλὰ εὐπροσήγορος καὶ χαρίεσσα. Ὁ κ. Ἀλέξανδρος μετ' ἐμνύελον, τὸ ὁποῖον προσήρμοζε συχνότατα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν εἶχεν ἰδεῖ τὴν κόρην ταύτην. ἤρχισεν ἀμέσως νὰ τῇ μειδιᾷ, νὰ τῇ ἀποτεῖνῃ ἐνίοτε ἐξερχόμενος εἰς τὸν μικρὸν του ἐξώστην τὸ καλ' ἡμέρα καὶ μετὰ δύο ἡμέρας μετ' ἐνὶ πρόφασιν ὅτι ἐξῆται τὸν κατοικοῦντα εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ὄδοντοῦατρον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδει ἐξερχόμενον, ἐπεχείρησε τὴν πρῶτην ἐπίσκεψίν του, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐγνώριζεν ἀκριβῶς εἰς ποῖον πάτωμα κατοικεῖ. Τὸ ἀθῶν τοῦτο λάθος τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς γνωριμίας. Ἐκτοτε—οὐχὶ πλέον κατὰ λάθος—ἐπισκέπτετο πολὺ συχνὰ τὸν οἶκον τῆς κυρίας Μαρταῖν καὶ ἔθεωρεῖτο ὡς ὁ μελλοντικός της Μαριάννης, πρὸς ἣν ἐπεδείκνυε διάπυρον ἔρωτα.

Ἄλλ' ἡ οἰκογένεια Μαρταῖν φαίνεται ὅτι εἶχεν ἀνακαλύψει ὅτι ὁ κ. Ἀλέξανδρος εἶχεν ὑψηλοτέραν κοινωνικὴν θέσιν ἢ οἶαν ἠθελε νὰ φαίνεται ὅτι ἔχει εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην. Καὶ μήτηρ καὶ υἱὸς ἤρχισαν νὰ σκέπτονται ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἰσῆλθε μετ' ἐμνύελου σκοποῦ εἰς τὸν οἶκόν των.

Ἡ πρώτη, καθ' ἧς ἐπέπεσεν ἀγρία ἡ ὀργή των, ἦτο ἡ πτωχὴ Μαριάννα. Ἄγγελος, ὅλη ἀγαθότης καὶ ἀφείλια

τὴν εἶχεν ἀπατήσει ἢ προσποιήσας ἐκείνην εὐγένεια καὶ γλυκύτης τοῦ Μαρκησίου. Ἡ Μαριάννα ἦτο ἀφροσιωμένη ὅλη εἰς τὸν ἔραστήν, ὅστις τῇ εἶχε προσφέρει ἀραβῶνα πολυτίμον βραχιόλιον. Καὶ εἰς τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ὠλοδοῦσε τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν της. Ἄλλ' ἀθῶα κόρη ἀνεζήτη τὴν χρυσαλλίδα μετὰξὺ βάττων καὶ ὅταν ἡ ἐλπίς ἀπέστη αἰσπεῖραι τῆς βάττου, τὴν ὁποῖαν ἐνηγκαλίζετο, τῇ εἶχον κατασχίσει τὰς χεῖρας καὶ ἡ χρυσαλλίς ἦτο μακρὰν . . . μακρὰν.

Ἡ Μαριάννα ἔκλαιε τὴν δυστυχίαν της ἀφοῦ ἠνύνησε τὴν ἀπάτην της. Ὁ δὲ Μαρκήσιος ἐξηκολούθει νὰ τῇ ὑπόσχεται ἀκόμη. Ἄλλ' ἐκείνη ἀπελπισθεῖσα καὶ αἰσχυνομένη τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν μητέρα εἶχεν ἀποφασίσει τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἀπόφασιν, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀπόγνωσις ὑποδεικνύει ὡς καταφύγιον καὶ ἐπιβάλλει ἢ αἰσχύνῃ, ὡς καθῆκον καὶ τιμωρίαν τῆς ἀδυναμίας. Πτωχὴ κόρη, ἀποζῶσα ἐκ τῆς ἐργασίας της, ἐκ τῶν ἀνθῶν, τὰ ὁποῖα κατασκευάζε, δὲν εἶχεν ἄλλην παρηγορίαν ἢ τὸν γάμον. Ἦδη τὸ βάραθρον ἠνοίγετο ἐνώπιόν της, δύο βάραθρα ἐπίσης ἀπαίσια, ἢ ἀτιμία ἢ ὁ θάνατος.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ἐένος.